

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE U BANJALUCI
Broj: 87 0 P 008734 16 Rev
Dana, 26.10.2016. godine

Vrhovni sud Republike srpske u Banjaluci u vijeću sastavljenom od sudija: Darka Osmića, kao predsjednika vijeća, Biljane Tomić i Rose Obradović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: D.T., kćer N., I.T., sin I. i M.T., sin I., svi iz M. ..., RS, sve zastupa punomoćnik M. D., advokat iz T., protiv tuženih: N.T., kćer V., M.T.1, sin F. i I.T. kćer F., svi iz B.V., opština T., koje zastupaju punomoćnici Z.G. i N.K., advokati iz T., radi utvrđenja prava svojine, vrijednost predmeta spora: 100.000,00 KM, odlučujući o reviziji tuženih protiv presude Okružnog suda u Doboju broj: 87 0 P 008734 16 Gž od 13.06.2016. godine, na sjednici održanoj dana 26.10.2016. godine, donio je

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju u iznosu od 1.968,75 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda u Tesliću, broj 87 0 P 008734 11 P od 30.11.2015. godine, utvrđeno je da su tužitelji suvlasnici, sa po 1/6 dijela, na nekretninama označenim kao k.č. br. 801/13 B., stambeni objekat 11,15 m x 10,75 + 8,20 m x 2,20 m, izgrađen na parcelama 801/13, 801/15, njiva stambeni objekat površine 660 m² i k.č. br. 801/15 B., stambeni objekat 11,15 x 10,75 + 8,20 x 2,20, izgrađen na parcelama 801/13 i 801/15, njiva stambeni objekat površine 340 m² upisane u z.k. ul. br. 69 k.o. V. na tuženim sa po 1/3 dijela, te da su tuženi dužni ovu činjenicu priznati, trpiti i dozvoliti da se na osnovu ove presude tužitelji zajedno sa tuženima uknjiže kao suvlasnici sa po 1/6 dijela i u zemljišnim knjigama koje se vode kod Republičke uprave ... PJ T. Stavom drugim iste presude obavezani su tuženi da tužiteljima vrate, odnosno predaju u posjed napred navedene nekretnine iz prethodnog stava a koji posjed im je nezakonito oduzet, odnosno nekretnine označene kao k.č. br. 801/13, B., stambeni objekat 11,15 m x 10,75 + 8,20 m x 2,20 m, izgrađen na parcelama 801/13, 801/15, njiva stambeni objekat površine 660 m² i k.č. br. 801/15 B., stambeni objekat 11,15 m x 10,75 + 8,20 m x 2,20 m, izgrađen na parcelama 801/13 i 801/15, njiva stambeni objekat, površine 340 m², upisane u z.k. ul. br. 69 k.o. V. na ime tuženih sa po 1/3 dijela, a koje nekretnine se po novom premjeru odnose na nekretnine označene kao k.č. br. 1162 B., stambena zgrada, površine 134 m² upisana u listu nepokretnosti 962/0 k.o.B. V. kao suposjed tužitelja i tuženih sa po 1/6 dijela, a posebno da tužiteljima predaju u posjed jedan trosoban stan (iskazna jedinica Pr-1) upisan u podulošku br. 2. lista nepokretnosti 962/0 k.o.B. V. kao suposjed tužitelja sa po 1/3 dijela.

Obavezani su tuženi da tužiteljima naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 13.923,70 KM.

Presudom Okružnog suda u Doboju broj: 87 0 P 008734 16 Gž od 13.06.2016. godine, žalba tuženih je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Blagovremenom revizijom tuženi pobijaju drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje, ili da se preinači tako da se odbije tužbeni zahtjev u cjelini i obavežu tužitelji da im naknade troškove parničnog postupka.

U odgovoru, tužitelji predlažu da se revizija odbije kao neosnovana i tuženi obavežu da im naknade troškove sastava odgovora na reviziju, uz navođenje (i prilaganje dokaza u tom pravcu) da su tuženi već izvršili činidbu naloženu pobijanom presudom, tako što su punomoćniku tužitelja predali ključeve prizemlja predmetne kuće, dana 23.7.2016. godine.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovom postupku je zahtjev tužitelja da se utvrdi da su suvlasnici sa po 1/6 dijela na nekretninama bliže označenim i opisanim u izreci prvostepene presude, slijedom čega da se obavežu tuženi da priznaju i trpe da se ovo njihovo pravo upiše i u zemljišne knjige (budući da je već upisano u list nepokretnosti) i da im predaju u posjed te nekretnine, a u prvom redu jedan trosoban stan koji se nalazi u prizemlju predmetne kuće.

U postupku koji je prethodio donošenju nižestepenih presuda utvrđeno je da su parnične stranke bliski rođaci – pravni sljednici (supruga i djeca) I.T. (prednik tužitelja) i F.T. (prednik tuženih), koji su bili rođena braća, sinovi M.T.2

I. i F. su zajedno gradili predmetnu kuću, u vrijeme kada su radili, najprije jedno vrijeme u Nj., a zatim u S., na zemljištu koje im je darovao otac M. Izgradnjom je rukovodio i istu nadgledao njihov brat M.1 koji je živio tu u neposrednoj blizini, a oni su mu slali novac. Kuća je građena u periodu od 1971. do 1978 godine, prije nego što su tužiteljica D. (I. supruga) i tužena N. (F. supruga), udajom stupile u ovu porodicu i prije nego što su rođeni ostali tužitelji i tuženi, djeca I. i F. Prvi je u kuću (stan u prizemlju) uselio I. koji se prvi oženio, a zatim i F., koji je sa suprugom uselio u stan na spratu. I. i F. su do svoje smrti (I. poginuo 15.8.1982. godine, a F. umro u januaru 1991. godine) radili u S., u istom preduzeću koje se bavilo međunarodnom špedicijom. I. porodica je živjela u S., prizemlje predmetne kuće su koristili prilikom dolaska na ove prostore. Porodica F. (supruga i djeca) je živjela u predmetnoj kući, u stanu na spratu, a F. je u S. boravio u porodičnom domaćinstvu brata I. Nakon I. pogibije, kada je od preduzeća dobila stan u M, tužiteljica D. je stvari iz prizemlja predmetne kuće preselila u taj stan. Prizemlje je nakon toga neko vrijeme izdavano u zakup podstanarima. Izvjesno vrijeme, zbog ratnih dešavanja, tužitelji nisu dolazili u predmetnu kuću, a kad su nakon rata došli, nisu mogli ući u stan u prizemlju jer su tuženi promjenili bravu, a kada su saznali da su tuženi u zemljišnoj knjizi izvršili upis prava vlasništva, odnosno suvlasništva na predmetnoj kući samo na svoje ime, ustali su tužbom kojom su pokrenuli ovaj spor. Ovakvo činjenično stanje je utemeljeno na iskazima tužitelja i brojnih svjedoka (N.M.-komšinica, I.T.1-brat I. i Franje, M.K.-I. i Franjina s, T.T.-I. i F. brat, A.T.-dalji rođak parničnih stranaka i osoba koja je radila na izgradnji predmetne kuće, R.V.-komšinica, J. i A.R.-dalje rođice stranaka, B.G.-tužena N. joj druga rodica, a tužiteljica D. kuma, N.H.-T.-kćerka M., sestra od strica I. i F.).

Nije sporno da su predmetne nekretnine - sporna kuća, izgrađena na parcelama, po starom premjeru, označenim kao k.č. br. 801/13 i k.č. br. 801/15 i da su te parcele upisane u zk. ul. br. 69 k.o. SP V. kao suvlasništvo tuženih sa 1/3 dijela, te da je takav upis zasnovan na rješenju o odobravanju legalizacije bespravno izgrađenog objekta broj: 02-361-80/05 od 18.8.2005. godine i ispravke tog rješenja od 11.10.2005. godine izdatih od strane Odjeljenja za ... Opštine T. i na osnovu rješenja Republičke uprave za ... (u daljem tekstu: RUGIP), Područne jedinice T. broj: 46-478-195 od 25.10.2005. godine. Ove parcele po novom premjeru, odgovaraju parcelama označenim kao k.č. br. 1160 upisana u list nepokretnosti br. 961/0 k.o. B.V. na tužene sa po 1/3 dijela; k.č. br. 1161 upisana u list nepokretnosti br. 976/0 k.o. B. V. na tužitelje sa po 1/3 dijela i k.č. br. 1162 (parcela na kojoj se nalazi sporna kuća) upisana u list nepokretnosti br. 962/0 k.o. B. V. na sve stranke (tužitelje i tužene) sa po 1/6 dijela, sa formiranim podulošcima – broj: 1 sa navedenim pravom korištenja sa 1/1 na zajedničkim dijelovima zgrade; broj: 2 sa evidentiranim trosobnim stanom u prizemlju zgrade, upisanim na tužitelje sa po 1/3 dijela i poduložak broj: 3 sa evidentiranim trosobnim stanom na prvom spratu zgrade, upisanim na tužene sa po 1/3 dijela. Ovaj upis i evidencija, po novom premjeru, zasnovan je na rješenju RUGIP B.L., Komisija za ... za opštinu T. k.o. B.V. broj: 04-001-951-1182/91 od 09.08.2005. godine, koje je doneseno na osnovu zapisnika broj: 04-001-951-1182/92 sačinjenog na usmenoj raspravi održanoj dana 21.5.1992. godine u postupku izlaganja na javni uvid podataka (aviosnimanje podataka izvršeno 1984. godine) o nekretninama i utvrdila prava na nekretninama upisanim u popisni list za zemljište i popisni list za zgrade k.o. B.V., kojoj raspravi su prisustvovali M.T. (brat I. i F.) kao punomoćnik tužitelja, tužena N. u svoje ime i kao zastupnik ostalih tuženih, svoje maloljetne djece i M.T.2 (otac pokojnih I. i F., odnosno svekar i djed parničnih stranaka), te saglasno izjavili da nemaju primjedbi na izložene podatke o nekretninama iz popisnog lista 1182 uz konstataciju na zapisnik, da su objekat gradili T. F. i I. 1971. godine, da njihove porodice žive u tom objektu "tako što je prizemlje dopalo sada zakonskim nasljednicima iza smrti T. I., koji je umro 1982. godine, a prvi sprat sa potkrovljem pripao je zakonskim nasljednicima iza smrti T.F., koji je umro 1991. godine" a da je objekat sagrađen na zemlji svekra odnosno djeda M.T.2

Naprijed opisano stanje upisa u zk. ul. br. 69 k.o. SP V. i u list nepokretnosti br. 1160, 1161 i 1162, sve k.o. B.V., konstatovao je i vještak geodetske struke, Đ.T. u svom nalazu i mišljenju.

Na osnovu nalaza i mišljenja vještaka građevinske struke N.C., utvrđeno je, između ostalog, da se u predmetnom stambenom objektu nalaze dva stana, jedan u prizemlju, drugi na spratu, da je građen 70-ih godina prošlog vijeka kada je sagrađen i predulaz iz kojeg se posebno ulazi u svaki stan, a da je naknadno, zbog prokišnjavanja, samo natkrivena ravna ploča koja se nalazi nad tim predulazom, da se u hodnicima oba stana nalaze posebna električna brojala sa uklopnim satom.

Nalazeći da su tužitelji dokazali da su predmetni stambeni objekat zajedno gradili braća I. i F. (pravni prednici parničnih stranaka), radi rješavanja stambenog pitanja svojih porodica, slijedom čega da su stekli (a onda i parnične stranke kao njihovi univerzalni sukcesori) susvojinu na istom u jednakim dijelovima, a da se cijeli stambeni objekat nalazi u posjedu tuženih i u zemljišnoj knjizi je upisan kao susvojina samo tuženih – nižestepeni sudovi su udovoljili tužbenom zahtjevu uz pravilan zaključak da se u u razrješenju ove pravne stvari, saglasno odredbi člana 344 stav 2. Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik RS“; br. 124/08, 58/09, 95/11 i 60/15) imaju primjeniti odredbe Zakona o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 6/80 i 36/90, te „Službeni glasnik Republike Srpske, br. 38/93, u daljem tekstu: ZOSPO).

Pobijane odluke nižestepениh sudova su pravilne i zakonite. Obrazložene su prihvatljivim, jasnim i logičnim razlozima, koji nisu dovedeni u sumnju navodima revizije.

Kako je naprijed izloženo, na osnovu izvedenih dokaza, utvrđeno je da su pravni prednici parničnih stranaka (braća, I. i F.) zajedničkim radom i ulaganjima, uz pomoć brata M.1 koji je rukovodio radovima i nadzirao ih, izgradili sporni stambeni objekat, na zemljištu koje im je poklonio otac M., a koje je u vrijeme izgradnje bilo upisano kao društvena svojina sa pravom korištenja.

Zajedničko građenje uz zajedničko ulaganje sredstava i rada, pretpostavlja, ako je riječ o porodičnim odnosima (kao u ovom slučaju) i namjeru da rezultat bude zajednički, ako nešto drugo nije ugovoreno.

U konkretnom slučaju, ne samo da nešto drugo nije ugovoreno, nego je iskazima brojnih saslušanih svjedoka, nedvojbeno utvrđeno da je predmetni stambeni objekat od početka građen radi rješavanja stambenog pitanja I. i F. i njihovih porodica, da su izgrađene dvije potpuno odvojene stambene cjeline sa zasebnim ulazima (stan u prizemlju i isti takav na spratu), sa krajnjom namjerom da I. i njegovoj porodici pripadne prizemlje, a F. i njegovoj porodici stan na spratu, odnosno da (s obzirom da je površina prizemlja i sprata ista, osim natkrivene terase iznad predulaza koja je, po prirodi stvari, pripala stanu na spratu) svako od njih dobije u svojinu po 1/2 dijela spornog stambenog objekta. Prema utvrđenom činjeničnom stanju, takav dogovor je i faktički realizovan. Kuća je izgrađena, braća su se oženila i svako sa svojom porodicom uselio u svoj dio novosagrađene kuće – I. u prizemlje, a F. u stan na spratu.

Tvrdnja tuženih, da je kuću gradio samo F. i da ju je samo on koristio, a poslije njegove smrti članovi njegove porodice (tuženi), te da je I. sa svojom porodicom boravio u prizemlju predmetne kuće samo jednom (1981. godine) i samo 20 dana i to uz suglasnost F. koji mu je dopustio da za potrebe stanovanja okreći prizemlje i uredi kupatilo, opravdano je ocjenjena nedokazanom, jer je u potpunoj suprotnosti sa iskazima brojnih saslušanih svjedoka (koji su - ili bliski srodnici parničnih stranaka ili komšije - pa im činjenice o kojima su svjedočili, u vezi sa zajedničkom izgradnjom predmetne kuće i korištenjem iste, nisu mogle ostati nepoznate), čiju uvjerljivost i po ocjeni ovoga suda, nisu umanjili iskazi svjedoka, P.Đ. (brat tužene N.), B. i Z.S. (zet i sestra tužene N.), koji su podržali ovakvu tvrdnju. Takođe, činjenica da je tužiteljica D., nakon što je dobila od preduzeća stan u M., odvezla stvari iz prizemlja spornog stambenog objekta (koju tuženi nisu sporili), negira tvrdnju tuženih da I. porodica nije nikada koristila stan u prizemlju (osim onih 20 dana 1981. godine).

Proizlazi iz izloženog da su pravni prednici parničnih stranaka pravo svojine sa po 1/2 dijela na spornom stambenom objektu, odnosno svako od njih na po jednom stanu, te slijedom toga i zemljištu na kojem su izgrađeni i koje služi njihovoj redovnoj upotrebi, stekli sporazumnom zajedničkom izgradnjom i pod uslovom da je to zemljište pri početku gradnje bilo upisano samo kao F. posjed (a ne i I.), na osnovu odredbe člana 21. u vezi sa članom 20. ZOSPO, zbog čega se tužbeni zahtjev tužitelja i u dijelu kojim traže predaju u posjed, čini osnovanim temeljem odredbe člana 37. istog zakona.

Neosnovan je revizioni prigovor tuženih (u kojem se iscrpljuje dobar dio sadržaja predmetne revizije) da su nižestepene presude zasnovane na dokazima koji nisu izvedeni.

Odredbom člana 374. stav 2. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj: 58/03, 85/03, 63/07,49/09 i 61/13 – u daljem tekstu: ZPP) jeste propisano da zapisnik o radnjama preduzetim na ročištu treba da sadrži bitne podatke o sadržini preduzete radnje i u taj zapisnik će se unijeti, između ostalog, dokazi koje su ponudile stranke i dokazi koji su izvedeni.

Tačno je da prvostepeni sud nije tako postupio i raspravni zapisnici sa ročišta za glavnu raspravu nisu tako sačinjeni, što predstavlja povredu naprijed navedene odredbe parničnog postupka. Međutim, ta povreda nema karakter povrde iz člana 209. ZPP, koja bi uticala na ispravnost i zakonitost presude i to ne znači da dokazi nisu izvedeni. Naime, kod činjenice da su obe strane, a naročito tuženi, u završnom izlaganju, komentarisali materijalne dokaze koje nižestepeni sudovi navode u obrazloženjima svojih odluka, štaviše, tuženi na sadržaju tih materijalnih dokaza temelje navode žalbe, pa i revizije, nikako se ne može reći da ti dokazi nisu izvedeni, da su ostali nepoznati tuženima i da nisu imali priliku i mogućnost da se o njima izjasne.

Uostalom, većina materijalnih dokaza (izvodi iz javnih evidencija o knjiženju spornih nekretnina u zemljišnoj knjizi i katastru i rješenja na osnovu kojih su ta knjiženja izvršena), sadržana su u nalazu vještaka geodetske struke, koji je (nema sumnje) dostavljen parničnim strankama i na koji se punomoćnik tuženih detaljno očitovao, kao i tužena N.T., kada je objašnjavala kako i pod kojim uslovima je prisustvovala usmenoj raspravi održanoj dana 21.5.1992. godine povodom izlaganja podataka o nekretninama i utvrđivanja prava na nekretninama za Opštinu T. k.o. B.V., kojom prilikom je sačinjen zapisnik, a na osnovu njega i naprijed navedeno rješenje broj: 04-001-951-1182/91 od 09.08.2005. godine, na osnovu kojeg je izvršen upis tuženih na spornim nekretninama u odgovarajućim, naprijed navedenim, javnim evidencijama. Pored toga, tužena N.T., saslušana kao parnična stranka na ročištu održanom 09.9.2015. godine, je rekla 2004. godine sam u E. odjavila sa brojala D.T. (tužiteljicu) što dokazuje da je do tada ova tužiteljica bila prijavljena kao potrošač električne energije u prizemlju sporne kuće, pa je prema tome, ova činjenica dokazana i bez izvođenja dokaza čitanjem uvjerenja nadležnog preduzeća (kao materijalnog dokaza) u kojem je ta činjenica konstatovana. Konačno, gotovo sve činjenice, relevantne za presuđenje ove pravne stvari, utvrđene su na osnovu iskaza saslušanih svjedoka i nalaza vještaka, pa i pod uslovom da nisu izvedeni materijalni dokazi o kojima govore revidenti (a jesu, kako je naprijed objašnjeno) to nije od uticaja na pravilnost i zakonitost nižestepenih presuda, jer nisu temeljene samo i isključivo na tim dokazima.

U izreci prvostepene presude sporne nekretnine za koje tužitelji zahtjevaju upis svojih suvlasničkih dijelova i u zemljišnu knjigu potpuno su jasno opisane. Presuda sadrži sve zemljišnoknjižne oznake uz pomoć kojih se identifikuju sporne nekretnine (broj katastarske čestice, broj zemljišnoknjižnog uloška, označenje katastarske opštine, površine, kulture i uopšte sve ono čime se zemljišnoknjižne čestice identifikuju). Takođe, stavom drugim prvostepene presude jasno je navedena obaveza tuženih i opisane su nekretnine koje trebaju predati u posjed tužiteljima, pa nisu osnovani ni revizioni navodi kojima se ukazuje na nemogućnost izvršenja presude. Uostalom, nemogućnost izvršenja presude bi trebalo da brine tužitelje (koji zahtjevaju činidbu), a ne tužene (koji se toj činidbi protive).

Tuženi u ovom sporu jesu jedinstveni suparničari o kojima govori odredba člana 366. ZPP. Sud ih nije solidarno, primjenom odredbe člana 393. stav 3. ZPP, obavezao da naknade troškove postupka tužiteljima, kako revidenti misle da bi bilo ispravno. U takvoj situaciji, saglasno odredbi člana 393. stav 1. ZPP, suparničari snose troškove na jednake dijelove, što je za svakog od tuženih povoljnije nego da plaćaju cijeli iznos, pa ni ovaj prigovor nije ishodio potrebu preinačenja nižestepenih presuda u dijelu kojim je odlučeno o troškovima postupka.

Pogrešna je tvrdnja iznesena u reviziji tuženih da se na građevinskom objektu podignutom na zemljištu društvene svojine, bez dozvole za građenje nadležnog organa, ne može utvrditi pravo svojine, odnosno susvojine to jeste da se braća I. i F. nisu ni mogli dogovarati o zajedničkoj

izgradnji kuće na društvenom zemljištu, odnosno da je takav dogovor ništav. Naime, nije sporno da je predmetni stambeni objekat izgrađen bez dozvole za gradnju. Međutim, na građevinskom objektu podignutom bez dozvole za građenje, može se utvrditi pravo svojine, odnosno susvojine, ako je taj objekat izgrađen u zajednici. Sudskom odlukom o utvrđenju prava susvojine po tom osnovu, uređuju se samo međusobni odnosi graditelja u odnosu na tako podignut objekat. Takva odluka nema značaja za određivanje statusa i karaktera izgrađenog objekta. On i dalje ostaje bespravno izgrađen objekat, privremenog karaktera, do legalizacije ili rušenja. S tim u vezi neosnovano je i pozivanje tuženih na odredbu člana 63. Zakona o građevinskom zemljištu („Službeni list SR BiH“ br. 34/86 do 29/90 i „Službeni glasnik RS“ br. 29/94 do 5/99) koji je bio na snazi u vrijeme gradnje spornog stambenog objekta. Pored toga, utvrđenje ništavosti pravnog posla o kojoj govori ova zakonska odredba, u vezi sa odredbom člana 39. i 50. istog zakona, može tražiti samo nadležni javni pravobranilac.

Zajednička gradnja bliskih srodnika, sama po sebi, podrazumjeva da će u odgovarajućem dijelu graditelji steći pravo svojine, odnosno pravo korištenja na izgrađenom objektu, kao i na zemljištu na kojem je izgrađen i onom koje služi građevini, bez obzira ko je upisan kao vlasnik, odnosno korisnik tog zemljišta. Rješenjem o legalizaciji građevinskog objekta izgrađenog bez građevinske dozvole rješava se pravni status tog objekta. On više nije nelegalan, dobija status legalno izgrađene nekretnine i sa pribavljanjem upotrebne dozvole i mogućnost uknjižbe u odgovarajuće zemljišnoknjižne evidencije. Tim rješenjem o legalizaciji se, suprotno tvrdnji revidenata, ne rješava pitanje svojine ili susvojine na legalizovanom objektu, niti se to može riješiti u tom upravnom postupku, pred Odjeljenjem za ... Opštine T. (koje je odobrilo legalizaciju). Zato navodi revizije tuženih istaknuti u ovom pravcu, uz obrazloženje da su legalizacijom oni postali vlasnici sporne kuće čime da je sud vezan po principu podjeljene nadležnosti, nisu osnovani.

Činjenica da je neko lice upisano u zemljišnim knjigama kao vlasnik ili suvlasnik nekretnine nije apsolutan dokaz o njegovom stvarnom vlasništvu. Radi se samo o pretpostavci svojine ili susvojine. Ta pretpostavka otpada ako drugi, čije sticanje nije upisano u zemljišnim knjigama, dokaže da ima valjan naslov i istinit način sticanja tog prava.

U vezi s tim, kod naprijed iznesenih utvrđenja (kada je, kako, čijim sredstvima i za koga sagrađen sporni stambeni objekat i kako je i na temelju kakvih rješenja došlo do upisa prava na tom objektu u korist tužitelja i tuženih u katastarskim i zemljišnoknjižnim evidencijama), okolnost da su tuženi upisani u zemljišnim knjigama kao suvlasnici spornih nekretnina (na čemu insistiraju u reviziji, u prilog tvrdnji da je tužbeni zahtjev potpuno neosnovan) nije mogla ishoditi drugačiju odluku.

Na osnovu naprijed izloženog i ostali navodi revizije se ukazuju irelevantnim za presuđenje ove pravne stvari. Zato je revizija odbijena, kao neosnovana, temeljem odredbe člana 248. ZPP.

Odgovor na reviziju ne predstavlja radnju koja je bila nužna za vođenje ovog postupka (član 387. stav 1. ZPP), slijedom čega je odbijen zahtjev tužitelja za naknadu troškova nastalih tim povodom. Ovo tim prije što su u odgovoru na reviziju samo ponovljeni navodi isticani tokom postupka i u žalbi.

Predsjednik vijeća
Darko Osmić

Tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić